

Arrest

nr. 134 310 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van de stad Kaboel in de gelijknamige provincie afkomstig te zijn. U beweert Afghanistan te hebben verlaten omdat u er werd gezocht door de Taliban en uw twee ontsnappingen uit een Afghaanse gevangenis als gevolg hiervan. U voegde hieraan toe te worden gezocht door uw twee neven, K.(...) en Z.(...), omdat u ervan werd verdacht hun vader G.(...), een Talibancommandant, te hebben vermoord. Op 4 januari 2007 diende u in België een eerste asielaanvraag in omwille van deze problemen. Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u twee taskara' s, een kopie van een krant en een arrest van de Raad van State neer. Op 11 april

2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep tot schorsing en tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 28 januari 2008 door de Raad van State verworpen. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst. Op 5 januari 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. U haalde geen nieuwe elementen aan, maar legde wel een origineel van een krant en enkele foto's waarop uw vader als militair staat afgebeeld neer. Op 5 maart 2012 werd u opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. U ging niet in op deze uitnodiging omdat u naar eigen zeggen over een woonplaats, noch over voldoende financiële middelen om van Hasselt naar het Commissariaat-generaal in Brussel te reizen beschikte. Op 23 maart 2012 werd door de Commissaris-generaal besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u zich niet had aangemeld bij het Commissariaat-generaal. Op 8 januari 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag baseert u zich opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Bijkomend stelt u via de media, alsook via twee Afgaanse vluchtelingen te hebben vernomen dat uw neef, K.(...), in Afghanistan werd vermoord door enkele Amerikanen. U denkt dat u door uw familieleden hiervan zou worden beschuldigd. Ook vreest u gearresteerd te zullen worden door de Afgaanse autoriteiten omdat u twee keer ontsnapte uit een gevangenis in Afghanistan en omdat u banden heeft met de Taliban. Tevens acht u de algemene situatie in Afghanistan onveilig. Bovendien gaf u aan dat u niet kan terug keren naar uw land van herkomst omdat u zich in België heeft aangepast en het heel moeilijk voor u zou zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afgaanse maatschappij. U voegde nog toe dat u in België in een kerk verbleef en dat u deelnam aan enkele protesten. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u enkele artikels over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw tweede en derde asielaanvraag verwijst u immers gedeeltelijk naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen (cgvs III p. 11). Concreet verwijst u onder meer naar het feit dat u destijds twee maal kon ontsnappen uit een gevangenis in Afghanistan, naar uw banden met de Taliban en uw vrees gearresteerd te zullen worden door de autoriteiten in Afghanistan als gevolg hiervan. Verder geeft u aan dat u in het verlengde van uw de problemen die u in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde ook zal worden beschuldigd van betrokkenheid bij de moord op uw neef. In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Commissaris-generaal echter dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen inzake uw band met de Taliban, de aanleiding van uw eerste arrestatie door de Amerikanen en uw deelname aan de gevechten in Kandahar. Geconfronteerd met de conclusies van de beslissing van het Commissariaat-generaal in het kader van eerste asielverzoek volhardt u in uw beweringen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aflegde (cgvs, 21 februari 2014, p.3).

U bracht naar aanleiding van uw tweede en derde asielverzoek verder geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw beweringen zouden kunnen herstellen. De door u neergelegde foto's waarop uw vader als militair staat afgebeeld hebben geen betrekking op uw asielrelaas en zijn bijgevolg niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Met betrekking tot het krantenartikel werd reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag gesteld dat het in strijd was met uw verklaringen en de geloofwaardigheid van uw verklaringen eerder ondermijnde dan herstelde. Uw bewering dat deze conclusie was gebaseerd op een foute vertaling van het stuk blijkt geen steek te houden. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen in het kader van uw eerste asielverzoek met betrekking tot uw vluchtmotieven kan hieraan ook in het kader van uw derde asielverzoek geen geloof worden gehecht.

De ongeloofwaardigheid van uw beweringen over uw vluchtmotieven wordt bevestigd door de vaststelling dat u naar aanleiding van uw opeenvolgende aanvragen tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw ontsnappingen uit de gevangenis. Aanvankelijk verklaarde u op het Commissariaat-generaal d.d. 2 april 2007 dat u 2 keer kon ontsnappen uit een gevangenis in Afghanistan (cgvs I, p 13 en 15). Op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 5 januari 2012 wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u 3 maal kon ontsnappen uit een Afgaanse gevangenis. Daarna verklaarde u op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2014 opnieuw dat u 2 maal ontsnapte uit een gevangenis in Afghanistan (cgvs III, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid ontkende u ooit te hebben verklaard drie keer te zijn ontsnapt en bevestigde u één maal uit de Pul-e-Charkhi gevangenis van Kaboel en één maal uit de gevangenis in Kandahar te zijn ontsnapt (CGVS III, p.4). Het louter

ontkennen van uw verklaringen naar aanleiding van uw tweede asielverzoek waarmee u zich, nadat zij u werden voorgelezen, akkoord verklaarde volstaat echter geenszins om uw opeenvolgende verklaringen met elkaar in overeenstemming te brengen.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen over de elementen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, kan er in het kader van uw derde asielaanvraag ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe door u aangebrachte elementen die in het verlengde van deze problemen zouden liggen namelijk de dood van uw neef en de mogelijke beschuldigingen van betrokkenheid hierbij aan uw adres.

Ook wat dit laatste betreft zijn uw beweringen alles behalve overtuigend. Wat betreft uw beweringen omtrent het feit dat u na uw aankomst in België zowel via de media, als via twee Afghaanse vluchtelingen zou hebben vernomen dat in Afghanistan een van uw neven werd vermoord door enkele Amerikanen, dient gewezen te worden op een aantal inconsistenties die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Zo verklaarde u tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 14 januari 2014 dat uw neef – Z.(...) - werd vermoord in Afghanistan. Uw andere nog levende neef, K.(...), stond u volgens uw verklaringen naar het leven in Afghanistan (DVZ vragenlijst, vraag 12 en 18). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 februari 2014 verklaarde u dan weer dat het uw neef K.(...) was die negen maand eerder werd gedood (cgvs III, p. 2, 7 en 13). Over Z.(...) stelde dan weer uitdrukkelijk dat hij nog leefde (cgvs III, p.13).

Niet alleen blijkt u tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de neef die na uw vertrek uit uw land van herkomst het leven liet, uw verklaringen over de manier waarop u van dit overlijden op de hoogte raakte zijn evenmin coherent te noemen. U stelde aanvankelijk op de BBC radio, ongeveer negen maanden geleden, een bericht over de dood van uw neef te hebben gehoord (cgvs III, p. 7). Verder gevraagd naar dit bericht stelde u dat het een nieuwsbericht van de BBC betrof die u zelf in België had gehoord. Het betrof volgens u een bericht van 10 tot 15 minuten in het Pasjtoe dat slechts gedeeltelijk de dood van uw neef betrof. Wanneer u nogmaals expliciet werd gevraagd of u het nieuwe bericht in het Pasjtoe op de BBC in België had gehoord, antwoordde u bevestigend (cgvs III, p.8 en 9). Vervolgens wijzigde u meteen nadien niet alleen uw verklaringen met betrekking tot de taal van het bericht, maar gaf u ook aan persoonlijk helemaal geen bericht op de BBC met betrekking tot de dood van uw neef te hebben gehoord (cgvs III, p.8, 9 en 10). U zou de dood van uw neef hebben vernomen via een televisiestation genaamd Samsar. De vriend met wie u naar de televisie aan het kijken was zou u vervolgens hebben verteld dat hij dit reeds had gehoord. U bevestigde vervolgens nogmaals dat u het nieuws niet op de radio had gehoord (cgvs III, p.10). Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de nieuwe gebeurtenissen in Afghanistan met betrekking tot uw problemen.

Naast de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u in België kennismakte met het Belgische recht, Nederlands spreekt (en een aantal woorden in uw moedertaal vergat) en uw karakter veranderde. U wilt vrij leven hetgeen volgens u niet zal worden aanvaard door de Afghaanse gemeenschap (cgvs III, p.11 en 12). Met betrekking tot de door u aangehaalde risicofactoren moet echter worden gesteld dat uit uw verklaringen hieromtrent geen band met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld. De door u aangehaalde risicofactoren houden staan immers in geen enkel verband met uw ras, uw nationaliteit of uw politieke of religieuze overtuigingen. Er kan evenmin worden gesteld dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gepeild naar eventuele (fundamentele) kenmerken die niet kunnen worden gewijzigd of waarvan niet kan worden geëist dat u ze zou opgeven verwees u immers hoofdzakelijk naar algemene termen zoals vrijheid, Belgisch recht en een beperkte democratie (cgvs III, p.11). Wanneer uitdrukkelijk wordt gevraagd naar concrete elementen komt u niet verder dan te verwijzen naar uw haarsnit waarvan u vervolgens niet kan aangeven wat het fundamentele belang voor u persoonlijk is. Wanneer hierbij meer uitleg wordt gevraagd verwijst u immers opnieuw naar uw behoefte om uw leven te leiden zoals u dat wil, naar democratie en het bestaan van regels in België. Op basis van het voorgaande kan dan ook niet worden geconcludeerd dat u in het kader van uw asielverzoek een behoren tot een bepaalde sociale groep aannemelijk maakt.

In het kader van uw beweringen omtrent uw vrees niet te zullen worden aanvaard door de Afghaanse maatschappij slaagde u er evenmin in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Uitdrukkelijk gevraagd naar concrete problemen die de gevolgen van uw contacten met de Belgische samenleving met zich mee zouden brengen beperkte u zich tot het opsommen van elementen die mogelijk niet zouden worden aanvaard in de Afghaanse samenleving zonder concrete elementen aan te brengen die er zouden op wijzen dat u actief zou worden gevisieerd bij een terugkeer na uw land van herkomst (cgvs III, p. 11 en 12).

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u in een kerk verbleef (cgvs II, p. 17), dient gewezen te worden op de informatie in het bezit van het CGVS volgens welke nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Uw bewering dat u in België in een kerk verbleef, kan dan ook niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan. De islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw beweringen die u aflegt over uw deelname aan enkele betogingen in België kan worden gesteld dat deze activiteiten geen aanleiding geven tot enig risico op vervolging vanwege de Afghaanse overheden (cgvs II, p. 17). Wat dit betreft kan er in u hoofde dan ook niet worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er ook in het kader van uw derde asielaanvraag in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Het UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kaboel. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kaboel bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door u aangebrachte artikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dateren immers van voor de informatie die hieromtrent aan het administratieve dossier werd toegevoegd. Ze dan ook niet van aard de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de Commissaris-generaal te weerleggen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kaboel. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een oom, H.(...), en een tante, N.(...), heeft die in Makroyan in de hoofdstad Kaboel wonen (cgvs II, p. 14). Volgens uw verklaringen was uw oom een handelaar in jachtgeweren (die hij onder meer in Pakistan verkocht) en had hij een winkel in Kaboel (cgvs II, p. 14).

Bovendien stelde u tijdens uw tweede asielverzoek in verband met uw oom en tante dat zij u niet alleen opvingen nadat hij de rangen van de Taliban had verlaten maar dat uw oom ook instond voor de organisatie van uw vlucht uit Afghanistan (cgvs II, p.4). Uit de contacten die na uw vlucht uit Afghanistan met hen had kan er verder niet worden afgeleid dat zij op dit ogenblik niet meer in staat of niet meer bereid zouden zijn om u ondersteuning te verlenen. Bij uw laatste telefonisch contact bleek immers op geen enkele manier dat hun situatie ondertussen zou zijn verslechterd en/of eventueel problematisch zou zijn geworden (cgvs II, p.15). Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u in Kaboel over een concreet familiaal netwerk beschikt waarop u effectief beroep kan doen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer met zijn intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoeker is de zoon van een militair en het is een algemeen bekend feit dat militairen en hun familieleden door de taliban vervolgd worden. Evenmin werd rekening gehouden met verzoekers verwestering. Hij was zeer jong toen hij naar België kwam en is tijdens zijn zevenjarig verblijf in België volledig verwesterd. Verzoeker is vervreemd van de Afgaanse samenleving en zal bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd worden. Verzoeker heeft meermaals aangehaald dat hij in een land wil wonen waar democratie heerst en brengt door zijn levenswijze een politieke boodschap naar voren. Hierbij verwijst verzoeker naar zijn haarsnit. Deze levenswijze is strafbaar volgens de regels van de taliban.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft deelgenomen aan de actie van Afghanen in de kerk en deze beelden zijn ruim verspreid via televisie. Verzoekers vader heeft hem zijn deelname aan deze actie kwalijk genomen. Verzoeker zal worden aanzien als een afvallige persoon en het risico lopen om door zijn eigen familie, de lokale bevolking en de taliban vervolgd te worden. Verzoeker wijst erop dat in Afghanistan gebruik wordt gemaakt van het Islamitische recht of gewoonterecht. Rechtspluralisme is bij uitstek het kenmerk van de Afgaanse rechtswerkelijkheid.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker terugsturen naar een land waar binnen zes maanden een burgeroorlog kan uitbreken, schendt artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 11 april 2007 afgewezen omdat (i) uiterst summiere verklaringen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen: (a) verzoeker stelde dat zijn oom een commandant bij de taliban was, maar kon geen toelichting geven over zijn activiteiten; (b) verzoeker kende geen van de mensen die onder hem stonden bij naam, noch de persoon die boven hem stond; (c) verzoeker geen uitleg kon geven omtrent de vraag tegen wie zijn oom vocht, op welke plaatsen en of er andere commandanten bij betrokken waren; (d) verzoeker stelde dat hij lid is van de taliban, maar naast Mullah Omar en Osama Bin Laden geen enkel ander talibanlid bij naam kende; (e) verzoekers oom tussen 2001 en 2006 zelf commandant zou geweest zijn, maar verzoeker geen verdere details kan geven omtrent zijn activiteiten in deze periode; (f) verzoeker niet kon toelichten wie de Pakistanen waren die hij heeft ontmoet vlak voor zijn arrestatie; (g) verzoeker niet kon preciseren waar in Kandahar hij zelf zou hebben deelgenomen aan gevechten, noch wie deze gevechten leidde; (ii) verzoekers verschoningsgrond als herder te hebben gewerkt en ongeschoold te zijn geen afdoende verklaring bleek voor de manifeste lacunes in zijn verklaringen; (iii) er getwijfeld kan worden aan verzoekers verklaring herder te zijn geweest, aangezien hij geen idee heeft van de drachttijd van koeien en geiten, noch van het moment waarop hun jongeren geboren worden, noch van hun levensduur; (iv) uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier bleek dat er op dat ogenblik voor burgers in het noorden, westen en centrum van Afghanistan geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was; (v) de inhoud van het door verzoeker neergelegde krantenartikel allerminst blijkt overeen te stemmen met zijn verklaringen. Verzoekers beroep tot schorsing en annulatie werd op 28 januari 2008 verworpen door de Raad van State.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 12, 18; stuk 5, gehoorverslag, p. 3). Geconfronteerd met het feit dat in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoekers profiel als herder, lijfwacht van zijn oom die talibancommandant was en lid van de taliban, stelt verzoeker slechts dat zijn verklaringen hetzelfde blijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 3). De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt echter verder ondermijnd doordat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag dat hij tweemaal uit de gevangenis kon ontsnappen in Afghanistan (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 11, 16). In het kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat hij drie keer uit de gevangenis kon ontsnappen (tweede asielaanvraag, stuk 14, verklaring, vraag 37). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart verzoeker opnieuw tweemaal te zijn ontsnapt uit de gevangenis en stelt hij steeds twee te hebben gezegd (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Om zijn problemen te staven legde verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag het origineel neer van het krantenartikel waarvan hij tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds een fotokopie neerlegde. Volgens verzoeker werd het krantenartikel in het kader van zijn eerste asielaanvraag niet correct vertaald (tweede asielaanvraag, stuk 14, verklaring, vraag 37). De Raad stelt echter vast dat ook uit de tweede vertaling van dit krantenartikel in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag blijkt dat de inhoud ervan tegenstrijdig is aan verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt immers expliciet eenmaal uit de gevangenis in Kabul en eenmaal uit de gevangenis in Kadahar te zijn ontsnapt (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Volgens het krantenartikel zou verzoeker daarentegen ontsnapt zijn uit de gevangenis van Maidan Wardak (tweede asielaanvraag, stuk 14, verklaring, vraag 37). Bovendien blijkt uit de vertaling van het krantenartikel dat verzoeker kon ontsnappen met de hulp van een cipier die daar aan het werk was (tweede asielaanvraag, stuk 14, verklaring, vraag 37). In het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde verzoeker echter dat hij uit de gevangenis in Kabul kon ontsnappen doordat andere gevangenen een gat in de muur hadden gemaakt (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 16) en dat hij uit de gevangenis in Kandahar kon ontsnappen doordat er gevochten werd (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 11). Geconfronteerd met de vaststelling dat de vertaling van het krantenartikel in het kader van zijn tweede asielaanvraag identiek bleek aan de vaststellingen in het kader van zijn eerste asielaanvraag, slaagt verzoeker er overigens geenszins in dit te verklaren en stelt hij slechts dat als de krantenartikels identiek zijn, zijn problemen gelooft dienen te worden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Wat betreft het door verzoeker neergelegde krantenartikel, merkt de Raad verder nog op dat een krantenartikel in een originele krant een bewijs is dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Een krantenartikel is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde foto's stelt de Raad vast dat deze geen betrekking hebben op zijn asielrelaas. Verzoeker verklaart immers dat dit foto's van zijn vader zijn en dat hij hiermee slechts wil aantonen wie zijn ouders zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 5; tweede asielaanvraag, stuk 14, verklaring, vraag 37). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift opwerpt dat hij als zoon van een militair een risicoprofiel bezit onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines en dat het een algemeen bekend feit is dat militairen en hun familieleden door de taliban vervolgd worden, stelt de Raad vast dat de door verzoeker neergelegde foto's weliswaar personen in legeruniform afbeelden, maar geenszins een bloedband tussen verzoeker en de erop afgebeelde personen aantonen. Overigens haalt verzoeker deze beweerd vrees omwille van het militaire profiel van zijn vader slechts voor het eerst aan in onderhavig verzoekschrift. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker de taliban vreest omwille van het militaire profiel van zijn lang overleden vader, nu hij op zijn vijfde of zesde bij zijn oom, die talibancommandant was, zou zijn ingetrokken en zelf lid zou zijn geweest van de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 3; eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5).

Verzoeker haalt in het kader van zijn huidige asielaanvraag als nieuw element aan dat dat een van zijn neven met wie hij problemen kende vermoord werd door de Amerikanen (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 12). Volgens verzoeker denkt de familie van zijn vermoorde neef dat hij zich nog steeds in Afghanistan bevindt en beschuldigen zij verzoeker ervan hem gedood te hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 11). De Raad stelt echter vast dat verzoeker ook hieromtrent verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen aflegt. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn neef Z. vermoord werd door de Amerikanen, maar dat hij nog steeds problemen heeft met zijn neef K. die nog leeft (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vragen 12, 18). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker echter geheel in strijd hiermee dat zijn neef K. degene is die vermoord werd en dat Z. nog leeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 7, 11, 13). Tevens verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2014 dat zijn neef ongeveer een jaar eerder vermoord werd (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 12). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker op 21 februari 2014 dan weer dat zijn neef negen maanden voordien gedood werd (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 7). Evenmin slaagt verzoeker erin coherente verklaringen af te leggen omtrent de manier waarop hij op de hoogte werd gebracht van de dood van zijn neef. Zo verklaarde verzoeker vooreerst dat hij dit via twee vluchtelingen van Maidan Shar en via het nieuws op BBC radio vernam (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Verzoeker bevestigt hierbij expliciet dat hij deze nieuwsuitzending zelf gehoord heeft en dat het een nieuwsuitzending van tien tot vijftien minuten in het Pashtou betrof (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 9). Nogmaals gevraagd of verzoeker het bericht op de BBC radio hoorde in België en gevraagd in welke taal dit werd uitgezonden, bevestigt verzoeker opnieuw dat hij dit zelf gehoord heeft, maar stelt hij daarentegen dat het nieuwsbericht in het Dari werd uitgezonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Vervolgens stelt verzoeker in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat hij dit nieuws op de televisie gehoord heeft bij een vriend (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Deze vriend zou dit nieuws ook op de radio gehoord hebben, maar verzoeker zelf zou het nieuws enkel op televisie gezien hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Verzoekers verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat hier geenszins geloof aan kon worden gehecht. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn intellectueel vermogen en leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat analfabetisme of ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn

leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Indien de door verzoeker aangehaalde feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, kan van hem redelijkerwijs worden verwacht dat hij desbetreffende concrete, correcte en coherente verklaringen aflegt en dit ongeacht zijn leeftijd of opleidingsniveau. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn psychologische stoornissen, stelt de Raad vast dat verzoeker geen medisch verslag neerlegt dat deze stoornissen attesteert of dit enigszins staft.

Daarnaast stelt verzoeker dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij zich heeft aangepast in België en het moeilijk zou zijn om zich terug aan te passen aan de Afghaanse cultuur (stuk 14, verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 19). Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn aanpassing aan de Belgische maatschappij houden echter geen verband met één van de criteria opgenomen in het Vluchtelingenverdrag noch houden zij een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij door zijn levenswijze een politieke boodschap naar voren brengt en zichzelf vergelijkt met de emo's in Irak, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins een nexus met het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt. Zo stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts algemeen dat hij in België rechten heeft leren kennen en Nederlands spreekt (stuk 5, gehoorverslag, p. 11). Tevens stelt verzoeker dat hij woorden in zijn eigen taal vergat en dat zijn karakter veranderd is (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Gevraagd naar het belangrijkste element dat hij niet zou mogen doen in de Afghaanse maatschappij, verwijst verzoeker slechts algemeen naar het feit dat er geen democratie is (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Opnieuw dezelfde vraag gesteld, antwoordt verzoeker dat de Afghaanse gemeenschap zijn kapsel niet zou aanvaarden (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Gevraagd waarom verzoekers haarsnit zo belangrijk is voor hem, stelt verzoeker slechts algemeen dat hij vrij wil zijn, wil leven op een manier die hij hier gewoon is en dat alles in België duidelijk wordt gemaakt door specifieke regels voor het leven (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 13). Deze verklaringen volstaan geenszins om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat wijst op de situatie van terugkeerders, die zich vaak vervreemd voelen van de Afghaanse samenleving en stelt dat zijn levenswijze strafbaar is volgens de regels van de taliban onder verwijzing naar de UNHCR Guidelines, stelt de Raad vast dat een verwijzing naar informatie van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief het slachtoffer zal worden van dergelijke praktijken. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ten slotte stelt de Raad nog vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij in een kerk verbleef en deelnam aan verschillende betogingen (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11, 17). Hoewel verzoeker dit geenszins opwerpt als vrees, merkt de Raad volledigheidshalve op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen berichten zijn over een fatwa die de kerkbezetting of de mogelijke bekering van de actievoerders veroordeelde of de betogers beschuldigde van bekering. Zelfs indien er sprake zou zijn van een vermeende bekering, kan een bekeerling volgens sharia wetgeving zijn bekering ongedaan maken. Verzoeker verklaarde hierbij overigens niet dat hij zich tot het christendom zou hebben bekeerd (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 11, 17). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de beelden van de Afghanen in de kerk ruim verspreid werden via de televisie en dat zijn vader hem zijn deelname aan deze actie kwalijk neemt, stelt de Raad vast dat geenszins geloof kan worden gehecht aan deze bewering van verzoeker. Verzoeker heeft immers reeds van bij zijn eerste asielaanvraag verklaard dat hij vijf of zes jaar was toen hij zijn ouders verloor en vervolgens bij zijn oom die talibancommandant was ging wonen (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 4, 5, 22). Ook in zijn huidige asielaanvraag stelt verzoeker dat hij zijn ouders nooit gezien heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verder merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont dat er beelden van hem persoonlijk tijdens de actie van de Afghanen in de kerk werden verspreid. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog wijst op het bestaan van gewoonterecht in Afghanistan en meent dat hij op basis van het gewoonterecht vervolgd zal worden omwille van zijn deelname aan deze acties, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering is van

verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Ook hier slaagt verzoeker er geenszins in een concrete vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man die naast Dari ook vlot Pashtou spreekt (eerste asielaanvraag, stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 10, 11). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij een oom en een tante heeft die in Kabul wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Verzoekers oom had een winkel en verkocht jachtgeweren, onder meer in Pakistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 14). Verzoeker verbleef enkele dagen bij deze oom en tante voor hij het land verliet en zijn oom en tante zouden bovendien zijn reis geregeld hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 14). Hoewel verzoeker stelt dat hij geen contact meer heeft met hen omdat hij geen geld heeft om hen te bellen, blijkt uit zijn verklaringen dat hij enkele dagen bij hen verbleef voor zijn vertrek, in het verleden met hen gebeld heeft vanuit België en aldus over hun contactgegevens beschikt (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 15). Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 20 november 2013 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 30 april 2014), aan de verweernota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014) en aan de aanvullende nota (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie Kabul - Stad*" van 26 september 2014), blijkt dat het totaal aantal incidenten in Kabul in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds significant lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen high profile doelwitten. Ook de UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AGE's high profile attacks blijven uitvoeren in Kabul. Hiermee worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een

internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. Het betreft vaak zogenaamde 'complexe' aanslagen, die doelbewust en gecoördineerd zijn, uitgevoerd worden door meer dan één strijder en waarbij een zelfmoordaanslag wordt gepleegd in combinatie met minstens één andere aanvalstechniek. Het Amerikaanse ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF-eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten komen tot dezelfde vaststelling dat Kabul stevig in handen is van de regering. Deze 'complexe' aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd en eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is de perceptie creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. Betreffende de periode van augustus 2013 tot april 2014 valt aan te stippen dat alle aanslagen hetzij een high profile als doelwit hadden, hetzij leger of politie. Afghaanse burger die om het leven komen zijn meestal omstaanders. Opvallend zijn de aanvallen op civiele doelwitten waar bij uitstek westerlingen vertoeven. Met uitzondering van één aanslag op een sjitisch centrum kan geen van de AGE-acties tussen september 2013 en april 2014 gecatalogeerd worden als een specifieke aanslag op een louter civiel Afghaans doelwit. De Taliban had aangekondigd de Afghaanse presidentsverkiezingen met geweld te zullen verstoren. In maart werden verschillende aanslagen gepleegd in Kabul. Het is echter opvallend dat sinds begin april het geweld wat geluwd lijkt. Op de dag van de eerste ronde van de presidentsverkiezingen, 5 april 2014, werden geen zware gewelddaden gepleegd in het land. Ook in Kabul bleef alles relatief rustig in de maanden na de eerste verkiezingsronde. In de aanloop van de tweede verkiezingsronde werd een zware aanslag gepleegd op het campagnekonvooi van kandidaat Abdullah. Ondanks deze aanslag en de verplichte verlofdagen voor scholen, universiteiten en sommige overheidsdiensten, bleef de bevolking van Kabul, in aanloop naar de verkiezingen, maar ook op verkiezingsdag zelf, in grote getale de straat op gaan. Op de dag van de tweede verkiezingsronde, 14 juni 2014, waren er enkele ontploffingen bij het openen van de stembureaus in de ochtend, maar zonder veel erg. In de maanden juli en augustus 2014 veranderde het relatief rustige patroon drastisch. De hele zomer lang werd Kabul opgeschrikt door aanslagen. Deze voor Kabul erg gewelddadige zomer staat in schril contrast met de zomers van 2012 en 2013, waarbij er amper aanslagen waren in de zomermaanden. Opvallend zijn het groot aantal aanslagen met zogenaamde 'magnetic IED's' en de herhaalde aanvallen op de luchthaven. 'Magnetic IED's' zijn zelfgemaakte springtuigen die door middel van magneten op voertuigen van veelal de ANSF worden geplaatst en van op afstand tot ontploffen kunnen worden gebracht. De Raad stelt vast dat uit de in de informatie die aan de aanvullende nota werd toegevoegd opgesomde incidenten blijkt dat ook de incidenten in deze periode gericht zijn tegen high profile doelwitten, zoals politie, leger en (het militaire gedeelte van) de luchthaven van Kabul. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Ook in 2014 kwamen de ANSF herhaaldelijk in het nieuws wanneer zij een aanslag verijdelden. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal ontvoeringen van rijke Afghanen bereikte een 'alarming niveau'. In mei 2014 waarschuwde de minister van Binnenlandse Zaken voor een herschikking aan de top van de politie als er geen resultaten werden geboekt in de strijd tegen de misdaad. Hij verklaarde voor het parlement dat in sommige wijken van Kabul het aantal overvallen op wagens sterk gestegen was. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, in de context van aanslagen op voertuigen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. De door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde rapporten bespreken de veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigen dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermelden niet dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF